

Skatteministeriet

8. november 2024
J.nr. 2024 - 5307

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 29 - Forslag til Lov om ændring af lov om et indkomstregister, skatteforvaltningsloven, skattekontrolloven og forskellige andre love. (Terminaladgang for skatteforvaltningen i Grønland til visse oplysninger i indkomstregisteret, sanering og modernisering af sanktionsbestemmelser på skatteområdet, indhentelse af kontroloplysninger hos visse tredjemænd til brug for indberetningskontrol og kontrol vedrørende indeholdelse af kildeskat m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 5 af 1. november 2024. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Frederik Bloch Münster (KF).

Rasmus Stoklund

/ Per Hvas

Spørgsmål

Vil ministeren besvare den kritik, der fremføres i Advokatsamfundets høringssvar, der udtrykker bekymring for, om lovlige "No cure, no pay"-aftaler med lovforslaget bliver blandet sammen med ulovlige underhåndsftaler?

Svar

Høringsudkastet af lovforslaget indeholdt en beskrivelse af »no cure - no pay«-aftaler, som på baggrund af de modtagne høringssvar er justeret i det fremsatte lovforslag, så det nu fremgår tydeligere, at det afgørende er, om der anmodes om omkostningsgodtgørelse for et beløb, der ikke svarer til det, den skatte- eller afgiftspligtige har aftalt med sin rådgiver og reelt hæfter for, jf. det oversendte høringsskema, SAU L 29 bilag 1.

Hvis den skatte- eller afgiftspligtige og rådgiveren har indgået en »no cure - no pay«-aftale, men som grundlag for ansøgning om omkostningsgodtgørelse henviser til, at der er indgået en aftale om bistand, hvor honoraret er baseret på almindelige afregningsmetoder, og regningen fra rådgiveren er udarbejdet på grundlag af sædvanlig fakturering, vil der efter lovforslaget kunne straffes for overtrædelse af reglerne om omkostningsgodtgørelse, når handlingen er begået forsætligt eller groft uagtsomt.

Advokatrådet anfører i sit høringssvar, at det er klart, at der ikke kan blive tale om omkostningsgodtgørelse, når der ikke er et honorarkrav fra rådgiveren. Der synes således at være en fælles forståelse af, at der ikke er grundlag for udbetaling af omkostningsgodtgørelse, når der ikke er et honorarkrav, som den skatte- eller afgiftspligtige reelt hæfter for.